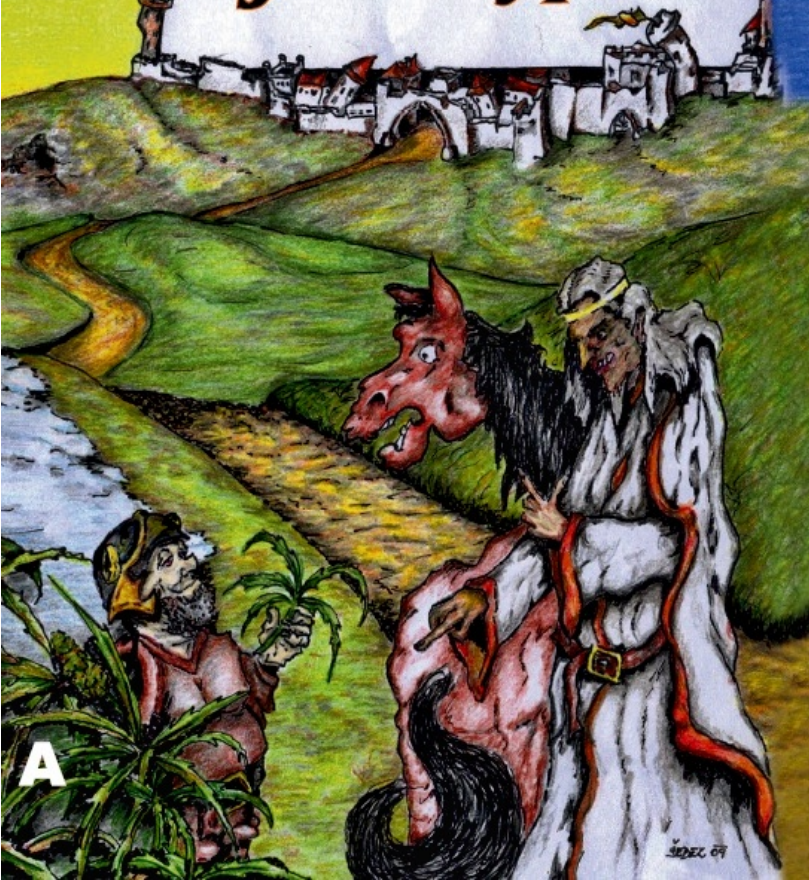

Jakub Bouda

Aforkalypsa

A

192000 09

Jakub Bouda

AFORKALYPSA

TISKÁRNA | **K&B**

www.tiskarnakb.cz

2010

Slovo autora

Svět pana Roberta E. Howarda, který psal příběhy o barbarovi Conanovi, nedává dodnes spát mnoha lidem. Filmařům, divákům, herním vývojářům, čtenářům, hráčům a spisovatelům.

Ani já nejsem výjimka. A jelikož fyzická schránka mi nedává moc možností na obsazení role, ve filmu plném svalnatých bojovníků, musím se chopit pera, (rozuměj klávesnice) a stát se hrdinou alespoň na papíře (rozuměj monitor).

Poděkování

Děkuji všem lidem z klanů All4One, Veterans a Tasyfa, za spoustu času, kterou věnovali hraní hry, u které vznikla tato kniha.

Děkuji lidem kolem mě, kteří mi s tímhle vším pomohli.

A nakonec děkuji Conanovi, že pochopil, vo co tady kurva vlastně šlo.

Předmluva

Když vyjedou jezdcí Apokalypsy, je se světem zle. A to jsou jen čtyři.

Když vyjedou jezdcí z AFORU, dělají ti první čtyři, že se přejedli třetí. A není se co divit. Kdo by chtěl zažít konec světa, teď když už konečně umíme zpracovat železo. Teď když jsme si rozdělili království. Teď, když na královském trůnu sedí barbar Conan.

I když... Možná to ještě není rozdělené správně. A možná tam ani Conan nemusí dřepět věčně.

Nastává AFORKALYPSA!

A vy můžete být u toho.

Kapitola první: Volání Cimmerie

Obyvatelé Staré Tarantie si oddechli. Stále se jim ještě třásla kolena a mluvili pouze šeptem, ale vypadalo to, že jezdci nadobro opouští město.

Ti stáli seřazení na přístavním molu, a mohutný jezdec s rohatou helmou na hnědákovi se dohadoval s převozníkem.

„Kolik že to bude stát?“

„Nic drazí pánové,“ odpovídal roztřesený mužík, „vás svezu zadarmo, je to pro mě pocta.“

„Já si taky myslím,“ prohodil čaroděj s uměleckým copánkem a pohrával si s blesky. „Tak nečum, a začni něco dělat! Nebudu tady v tom prašivým městě ani o minutu dýl než musím.“

„Bodejt?.“ Ozvala se Mijuki, což bylo divné, protože obvykle mlčela hluboce zahlobána do sebe.

„Co bodejt?“, ptal se Rumblitz.

„No když jsme všichni označený za agresory, bude lepší, když zmizíme.“

„Jo tak. No to bysme měli. Já se se strážcema rvát nechci. Stačí, že tak blbě koukaj.“

„To je Daurořina práce,“ vložil se do hovoru Ghostraktor. „Zase do nich střílela.“

„Kde je vůbec to hovado? Neříkejte mi, že se zase někam ztratila.“

„Tady jsem!,“ ozvalo se do klapotu kopyt na molu. „Ještě jsem sbírala pytlíčky.“

„Kdybys měla pytlíček, tak ti ho nakopu. Pořád zdržuješ. Naskoč na loď a jedem, bo tady ten dědek dostane infarkt,“ dodal Ghostraktor.

„V pohodě, mám defibrilátor,“ řekl Rumblitz a ošklivě se zašklebil.

Čtveřice propukla v bujarý smích. Převozník přemýšlel, kam by asi doplaval, kdyby vyskočil z lodi. Nakonec si řekl, že vodu použije akorát na vyprání spodků. I když, možná je radši vyhodí.

„Proč jsme v Zelatě kurník? Ten dědek je úplně blbej. Jasně sem mu přece řek, že chceme do Cimmerie.“

„To je tvoje vina“ řekl Ghostraktor.

„Moje? Copak já sem nějakej kormidelník?“

„To teda určitě nejsi. Ale neměl si sestřelovat bleskama ty racky. Co ho to hejno trefilo do hlavy, byl nějakej divnej.“

„Ale vždyť ho Mijuki vyléčila ne?“

„Na psychický poruchy žádný léky nemam.“

„To je škoda. Mohla bys opravit Dauroru. Je ujetá na pytlíky.“

„To jsme všechny,“ dodala zasněně Mijuki.

„No nic, tak to tady aspoň vytěžíme!“

„Pojďte sem!“, volal najednou Rumblitz. „Tady je to hovado Okyr.“

„Jedu, a teď ho pojedu, že se z toho posere.“

Rohatý jezdec přeskočil zídku a přistál přímo před Okyrem. Ten se ohnal kladivem po koňské hlavě...

Koně jsou dost plachá zvířata. Léta ve službách lidí je naučila své. Dostávají od lidí nažrat, ale musí je za to vozit. A tenhle pošahanej barbar nevypadal ani trochu, že by mu chtěl dát mrkev. Ghostraktorův oř se vzepjal a za mohutného zářehání zahrabal předníma. Kopyto o velikosti talíře přistálo na zjizveném Okyrovu obličejí.

Když doburácely blesky, slezla naše čtveřice z koní.

„U Croma Rumblitzi, to sou zase příšerný jatka. Řikal si, že pojedem Okyra. A tady je aspoň sedm mrtvol.“

„A co mam dělat? Naběhli si sami.“

„Máš recht, přitakávala Daurora. Když vidím chlapa s bleskama, nebudu před nim pobíhat v měděný zbroji. To je přece logický.“

„Kde je vůbec Okyr?“, Zeptala se Mijuki.

„Tady leží.“

„Ty krávo, kde má ksicht?“

„Řek bych že vevnitř. Dostal to kopytem.“

„Zabil ho kůň?“

„No jo. Nestačil sem ho ani přetáhnout píkou.“

„Hele pojďte radši vocaď. Ty strážný už zase blbě koukaj.“

„A ty jako myslíš, že to jinde bude lepší jo?“, nadhodila Daurora.

„Jestli si nepřestaneš hrát s tou elektrikou, budou na nás koukat blbě všude.“

* * *

„Tak tohle je pánové a dámo, můj domov,“ řekla Mijuki, a rukou se snažila vytvořit oblouk, který by obsáhl širé pláne, jinak nehostinné krajiny.

„To se chlubíš, nebo si stěžuješ?“, utrousil Rumbnitz. „No jo, dobře, necham toho,“ řekl poté, co si všiml Mijučina pohledu.

„Tak kde máš ten úkol? Dem to dodělat, víš, že za odměnu je novej plášť. A já už novej potřebuju. Tenhle vypadá, jako kdyby mi v něm chrápal Ghostraktor.“

„Tys mu to práskla?“, obrátil se rohatec šeptem na Dauroru. Ta zavrtěla hlavou.

„Podle mě to jen tak nadnes. Kdyby tušil, že ses mu v něm válel, určitě by ho zapálil. Znáš ho.“

„To je fakt. Jen přemejšlim, jestli by mě z něj před tím nechal vylézt.“

„Těžko říct,“ řekla Daurora a pokrčila rameny.

Čtveřice pak vyjela k zasněženým vrškům hor. Cesta šla celkem hladce. V místních lidech byl hluboce zakořeněný zvyk, nedráždit nikoho kdo jede na koni.

K obědu si dali pečené zajíčky.

Ghostraktor se spal a vyplivoval spečené žmolky.

„Hele Rumíku, neboh bys ty nebohý zvířata před upečením stáhnout?“

„Asi ne. Nejsem v kožešinách honěnej. Navíc se to z koně dělá děsně blbě.“

„Tak nic. Jen jsem to zkusil.“

Daurora najednou vyskočila od ohně.

„Co je? Zas ti straší v bedně?“, chechtal se Rumbnitz.

„Ne, něco sem slyšela.“

„Klid to byla kočka.“

„Kočka?“

„No jo, je jich tady plno, a ty kurvy sou pořád hladový.“

„Ne ne, to nebyla kočka, to bylo něco většího. O moc většího.“

Obloha na chvílku potemněla, to jak obrovská postava Yettiho zastínila slunce. Kyj, tedy lépe řečeno urvaný kmen stromu, opsal oblouk na jehož konci měl umřít Ghostraktor.

Na místo toho stál o vteřinu později udivený Yetti, opřený o kmen, koukal jak jeho krev, veškerá jeho krev barví sněh a z kožichu, na nějž byl celý život tak pyšný, je cítit spálenina. Stačil ještě zakroutit hlavou a z omrzlých pysků vypustil poslední slovo.

„Lag.“

„Co říkal?“ zeptala se Daurora.

„Vim já? Umim snad Yet'ácky?“ Rozhazoval rukama Ghostraktor.

„Říkal, že je mu teplo. Kurevský teplo, abych byla přesná.“

„Stále mě překvapuješ Mijuki. Jeden by řekl, že nemluvíš vůbec, natož tolika řečma.“

„Na to nemusíš umět řeči. Stačilo koukat, jak po něm šlehaj ty plameny.“

„Nějakej problém?“ ohradil se Rumblitz. „Říkali jste, že mam s těma bleskama brzdit.“

„Jo, no tak to si to teda vylepšil!“

Už už to vypadalo, že se strhne nějaká větší hádka. Jenže na tu nezbyl čas. K táboru právě běželo několik postav se zjevným úmyslem povraždit neznámé cizince. Byla to fatální chyba....

„Držim ho na sobě, můžeš do něj.“

„Neboj, už se to smaží, už se to peče.“

„Kurva, dávej bacha, hoří mi boty.“

„Protože ti z nich čouhá sláma. Mijuki hod' na mě léčení, ten zjeb mě píchnul do zad.“

„Do prdele, shodil mě na zem.“

„Klid, už je svázaněj bleskem.“

O chvíli později se Rumblitz se společníky skláněl nad mrtvolami. Padesátá dovednostní úroveň? A to je jako co?“

„Některý řády si takhle značej výkonnost bojovníků.“

„No a? Na nás sou všechny úrovně krátký.“

„U Seta, kde se tu vzalo to tornádo?“, řval Ghostraktor a vyndával píku z nepřátelského oka, zatímco si hlavu u země přidržoval očouzenou botou.

„Pěkný ne?“, smál se Rumblitz. „Makal sem na tom skoro tejdén.“

„Jseš nebezpečnej člověk“ nadhodil Ghostraktor.

„O tom pochybuju“ odvětila Mijuki.

„Že je nebezpečnej?“

„Ne. Že je člověk.“

„S váma je kříž. Každý jste úplně jiný než já. Pesimista, optimista a realista. Když si vlezou sem do tohoto tunelu, uvidí Ghostraktor tmu, Daurora světlo na konci, a ty Mijuki, uvidíš nebezpečí.“

„A co vidíš ty?“ zeptala se Daurora.

„Tři debily na ráně, co stojí proti světlu.“

„Takhle sem na to nikdy nekoukala.“

„Což je taky důvod, proč sbíráš ty zasraný pytle uprostřed boje. Nemůžeš vokrátat mrtvolky potom? Jednou nás to všechny bude stát kejhák. Tobě to snad vůbec nedochází.“

„Omlouvám se.“

„Ser na omluvy a dělej co máš. A jedem už na toho netvora. Mělo by to bejt za támhletou zatačkou. Sundáme ho a jdem spát. Pro plášť si dojedem zejtra.“

„Tohle že je netvor? Vždyť je to chcípák.“

„Třebas chcípák, ale epickej.“

„Tak sesedat a dem na něj.“

„Nasrat!“, řekl Ghostraktor. Já ho normálně ukopu koněm.“

„Pro Sethovy rány. Koukam, že si objevil novou hračku.“

Netvor nevěděl, kam se dřív otočit. Byl zmatený, a pokořený. Tohle by se mělo někde hlásit, než se to rozmůže. Jídlo na koních, by do něj nemělo tak hrozně kopat. Ze tří stran najednou už teprve ne.

„Kde je Daurora?“, zeptala se Mijuki.

„Nevím, zase se určitě někde jebe vokolo.“

„Rumblitzi?“

„Co je?“

„Ty můžeš z koně kouzlit oheň?“

„Ne, ale sere mě to.“

„Tak to je divný, já cejtím kouř.“

„Tak se ohlídni. A neupadni. Protože ta splašená děvka zapálila stany.“

„Dauroro, co to kurnik děláš?“ řval Rumblitz.

„No na pergamenu je napsáno, vypálit tábor.“

„A můžeš mě, ty hlavo říct, kde teď budeme spát?“

„Aha. To mě nenapadlo.“

Rumblitz povolil koni otěže. Lokty se opřel o koňskou šíji a obličej zabořil do dlaní.

„Že mě to vůbec nepřekvapuje. Ale vůbec.“

Kapitola druhá: Vězeň z Ymir's Passu

Ukrutně mrzlo. Skrze horské masivy fičel ledový vítr, který rval kůži. Ostré úlomky ledové tříště zahnalý k ohňům i tlupy Yettiů. Ti posedávali kolem obřích ohnišť, bohatě zásobnými vyrvanými kmeny lesních velikánů. Stařešina rodu jako jediný seděl před jeskyní, drbal za ušima ledního medvěda a nevěřícně kroutil hlavou. To za jeho mladejch let nebejvalo. Když bylo nejhůř, jeden si našel některou ze samic, a pořádně se jí pohrabal v kožichu. Dneska si ti pitomci rozdělají oheň, a klábosí do rána o zpracování kovu. Chovaj se, jako ty zatracený lidi.

Neměl tak docela pravdu.

„Do psí prdele, to je kosa,“ ulevil si Ghostraktor a střídavě se snažil zkříženými pažemi masírovat mrazem umrtvená záda. „V tom se nedá chrápat. Normálně se bojím, že když usnu, zmrznu.“

„Tak si pojď zacvičit!“ volala na něj z venku Daurora. „Rozproudí ti to krev.“

„Já bych zacvičil, s tebou krasotinko“ mumlal si do omrzlého plnovousu Ghostraktor. „To by se mi rozproudila krev hned.“

„No tak kde si tlust'ochu?“ popichovala ho Daurora znovu. „Hod' se do půl těla a pod' si taky protáhnout kostru.“

Ghostraktor chtěl nejdřív pronést něco o bláznech. Pak jeho pomalejšímu mozku došlo, co slyšel. Vyzývavě se podíval do kouta stanu, kde seděl Rumbnitz a nacpával fajfku až k prasknutí, vzácným horským bejlím, kvůli kterému tady teď mrzli.

Ten, zachytíc otázku v Ghostraktorově obličejí, jen pokrčil rameny.

Ghostraktor si všiml, že se mu přitom lehce zvedl levý koutek úst, což mohlo být přátelské povzbuzení, ale taky jen velmi rychlý účinek fajfky.

Během okamžiku letěla na zem plátová vesta, a těžký řetězový opasek s mečem, se kterým Ghostraktor i spal. Už, už se chystal vyběhnout ven, když se za ním ozval lehký kašel. Otočil se, aby odhalil příčinu. Všiml si, jak si Rumblitz ukazuje na hlavu.

„U Croma, ten si teda nandal,“ proběhlo mu hlavou. „Ty kouzelníci sou stejně blázni.“

Rumblitz mezitím přemohl kašel a našel ztracenou řeč.

„Sundej si helmu.“

„A no jo, vidíš, to sem úplně zapomněl.“

* * *

Daurora seděla na sněhu a posilovala břišní svalstvo. Její prsa, vylepšená jinovatkou vypadala stejně pevně jako při jízdě na koni. Dvorce kolem bradavek měla červené mrazem, od sněhu, ve kterém před malou chvilkou dělala kliky. Ghostraktor přišel v ten moment o poslední zbytky, už tak chatrného rozumu.

* * *

Mijuki došla ke stanu a z náruče pustila na zem hromadu dřeva. Pak si všimla polonahé dvojice.

„Rumblitzi, to na ně nemůžeš dát chvilku pozor? Kdybyste radši rozdělali oheň. Chováte se jak zvířata.“

A ani ona neměla tak docela pravdu.

* * *

Oheň se konečně rozhořel.

„Jsmo moc vysoko, proto to nechce hořet,“ konstatovala Daurora.

Mijuki jí zpražila pohledem, ve kterém Rumblitz se zbystřenými smysly, našel stopy žárlivosti.

„Mohla si to zapálit lejtka.“

Rumblitz se vědoucňe usklíbl. Daurora narážku nepochopila a hrabala se dál ve vaku. Ghostaktor se cpal sušeným vlčím masem. Když si všiml, že na něj Mijuki kouká, nabídl jí taky kousek.

„Ne děkuji, nedám si. A jestli je to ten vlk od Bílých písků, měl bys bejt taky vopatrnější.“

„Kdepak, todle mě dala na cestu máma. Ale z Bílejš písků mam kousek krokouše.“

„Já z něj mam boty,“ vložil se do hovoru Rumblitz.

„A hele kdopak je zpátky,“ usklíbla se Mijuki.

„Jak bylo na výletě, pane kouzelníku? Našel si svého démona?“

Mijuki k tomu nádavkem přijala úsměv.

„Já sem samej démon, to bys měla vědět. A jsem rád, že už tě přešly ty pudový chmury.“

„Jaký pudy máš přesně na mysli?“

„Ty nejnížší samozřejmě. Já sem, přes všechnu tu magii, dost přízemní člověk. Ale abych to nezamluvil,“ a významně poklepal na naditý vak, „musím říct, že výprava se zdařila. Za tohle dostaneme v Nóblu hotový jmění.“

„To nemáš pro sebe?“ zeptal se Ghostaktor s plnou hubou vlka.

„Připadám ti málo šílenej?“

„Ne kdepak, šílenej si až dost.“

Věta prořízla vzduch takovým způsobem, že poletující krystaly ledu se začaly stýdět.

Ghostaktorovi to došlo tentokrát velice rychle.

Možná proto mu zůstal viset kus sušeného vlka v krku, rozhodnutý nejtít ani tam, ani zpět. Mijuki zvedla oči k nebesům a čekala na zahřmění, když Rumblitzova hůl, zdobená jim neznámými stygijskými runami, opustila pouťko.

Ta pak dopadla na Ghostraktorova záda, kde dutě zazvonila o zbroj, zatímco Daurora akorát valila oči. Kdo naopak valit oči přestal, byl Ghostraktor, kterému rána do zad pomohla vyplivnout maso.

„Neudav se, AFOR tě potřebuje.“

Pak se Rumblitz usmál a spokojeně si přisedl k tlupě. Ghostraktor se snažil očistit vyhrknuté maso.

„Nedal bys mi kousek? Od včera sem neměl v hubě.“

„To nemůže říct každéj,“ řekla Mijuki a usmála se na Dauroru, která se už zase hrabala ve vaku.

„Teda abys mi rozuměl. Neměl bys ještě jinej kousek?“ dodal Rumblitz, když viděl jak Ghost'ák zvýšil intenzitu čištění.

„Jo tady máš. To je čerstvý, snad ti to bude chutnat.“

Rumblitz pracně dožvýkal sušenou flákotu. Na prosolený jazyk se mu drala slova z ševcovské hantýrky, ale nahlas neřekl nic.

„Tobě to chutná?“ ptala se ho Daurora.

„Ale ne,“ odvětil Rumblitz. „Nedá se to skoro žrát. Připomíná mi to tyčinky pro psy od mého stygijského strýce. Ale budeme Ghostraktora potřebovat cestou dolů z hor. Takže ho pro jistotu nebudeme moc rozčilovat, když je od odpoledne v tak skvělé formě.“

„Sem si teda nevšimla.“

„Čeho zas?“

„Že by byl ve formě.“

„No jo holka, je tady zima. Pro každého to není přihrávka na smet.“

* * *

Čtveřice osedlala koně a vydala se na cestu dolů. Snížeček pokřupoval pod kopyty, jako záprstní kůstky v mučírně. Nad hlavami jim kroužilo hejno havranů, ale to spíš jen tak pro formu. Bylo naprosto evidentní, že tahle čtveřice se umřít nechystá.

Mijuki najednou zastavila koně. Pak prohlásila: „Koukněte se k tomu velkému smrku.“

A všichni se koukli. A všichni se začali smát.

„Co je to za klauni?“ plácal se do stehů Ghostraktor, až to břinkalo jako činely.

„Proč má ten blázen na sobě namalovanéj terč?“, přidala se Daurora.

Mijuki sundala ze zad kuši a pečlivě zamířila. Rumblitz se k ní naklonil a utrousil: „Kašli na něj, přece nepojedeš neozbrojenýho.“

Mijuki sklonila kuši a usmála se. Rumblitz mlaskl na koně. Toho využila Mijuki, aby pozvedla kuši a vyslala šíp směrem k přivázané postavě. Šíp minul postavu asi o metr.

„Vedle,“ posmíval se Ghostraktor.

„Myslím, že ne,“ řekla Daurora. Ze skrytu vedle stromu, dopadlo na zem tělo.

„Zajebanej asasin. Sundal by prvního, kdo by ho šel odvázat.“

„Tak se aspoň můžem v klidu zeptat, co je ten panáček zač.“

Panáček dobrou půlhodinu neřekl vůbec nic. Mijuki mu rozmrazovala tváře, aby mohl vyplivnout roubík. Použila k tomu teplé vnitřnosti čerstvě zabitého vraha. Daurora šacovala zbytek těla.

Rumblitz si se zájmem prohlížel terč, který byl dost neumele namalovaný přírodním barvivem.

„Koho tohle může bavit“ zamumlal si více méně pro sebe, aniž by čekal nějakou odpověď. Té se mu ovšem překvapivě dostalo, protože Mijuki jako obvykle odvedla dobrou práci.

„Mělo to být něco jako varování a terč zároveň. To mi udělal SCUM. Když mě nedokázali zabít, aspoň mě tu nechali uvězněného u stromu.“

„SCUM? Mluvíš o tý bandě hovádů, co nenechaj na pokoji jedinou živou duši?“

„Přesně o těch. Mimochodem jmenuji se Albi, a děkuji za vysvobození.“

„Rádo se stalo. My jsme AFOR,“ řekl Rumblitz a krátce všechny představil.

„Kdyby vám to nevadilo, rád bych se k vám přidal. Pro samotného válečníka tu už není moc bezpečno.“

„Jistě, žádný problém. A co ten asík? Taky ze SCUMu?“

„Ne ten není od nich. To je nějaký posera z klanu zvířat. Chvilku do mě řezal, zjistil, že se přes moje léčení nedostane, tak se tu schoval a čekal na oběti.“

„To je Zvířátkům podobný,“ řekl Ghostaktor. „Znám ty kretény z Nóbl distriktu. Nejdřív přepadávali jen obchodníky s horskými bylinami. Ale pak v tom sami začali jezdit, a teď skáčou do zad, každému kdo jde bezstarostně kolem.“

„To je užitečná informace Ghostáku, když tam zrovna máme namířeno.“ „Dauroro“, otočil se Rumblitz na postavu třídící zděděné šperky. „Sundej mu i kápi, pověsíme jí pak v Nóblu na bránu pro výstrahu.“

„Kdybychom měli koně navíc, mohli jsme pověsit na bránu jeho.“

„Tak to nebude problém,“ řekl Albi a zapískal na píšťalku z illustria. Z houštin vyběhli dva koně.

„Ten hnědák je toho asíka,“ prohodil Albi a vyšvihl se do sedla. Ghostraktor ohnul vystydle tělo do luku a přehodil ho přes koně. Pak celá skupina vyjela na cestu vedoucí k přístavu.

Loď pomalu doplouvala k molům Staré Tarantie. Ghostraktor se zvedl a celé skupině rozdal plátky vyleštěného onyxu.

„K čemu jsou ty gemy?“

„Nasaďte si to do šátku před oči. Utlumí to odrazy slunce. V Nóblu je všechno jasně bílé a zlaté. Jednomu by to vypálilo zrak.“

„Na to si přišel sám?“ zeptala se Ghostraktora Mijuki.

„Ne, to mě naučil přítel Frostvein. Můžeme se u něj pak zastavit.“

„Frostvein? Podle jména bych ho šacoval na alchymistu,“ prohodil Rumblitz, který hřebelcoval koně.

„Ano je to alchymista a taky nám pomůže prodat ten herb. Což je jedna z jeho specialit. Takhle taky přišel na ty okuly z onyxu. Stráže neradi vidí zherbovanou mládež pobíhat, před Conanovo palácem. Ale když máte tmavé okule, nikdo si vás nevšimne.“

„Zajímavé. Velmi zajímavé“ poznamenal Albi, a dýkou vytvářel v šátku dírky pro vložení onyxových plátek.

„Kde chceš vystavit toho hajzla Rumblitzi?“

„Já nevím, mrsknem ho hned na vstupní bránu ne?“

„Tak v tom vidím malinko problém. Jak ho na to chceš přivázat?“

„Já neřek že ho chci přivázat,“ řekl Rumblitz a zvedl mu jednu ruku, kam až dosáhl.

„Na, podrž mu tu pazouru,“ řekl, a sklonil se k batohu.

Ghostraktor uchopil ruku a přimáčkl jí k bráně. Rumblitz se najednou narovnal. Během okamžiku projel dlaní mrtvého vraha hřeb.

„Ty krávo, co to je za hřeby? Kdyby nebyl mrtvej, tak bys ho s tím moh zabít.“

„Tím u nás doma stloukáme písečné ohrady.“

„Koukam, u vás se tesaři dost nadřou.“

„U nás se nadřou všichni. Proč myslíš, že jsem utek, a dal se na magii. A dělej, ještě druhou ruku.“

„Nepřijde ti, že mu ty nohy nějak divně plandaj?“

„Hm. No jo. Tak počkej. Dáme mu je takhle přes sebe, a já mu je cvaknu krz.“

Ghostraktor poodstoupil od brány.

„Vo moc lepší to teda není. Vypadá jako nějaká modla.“

„Aspoň si nikdo nebude stěžovat. Tady je bůh každej, kdo má do prdele díru.“

„A tenhle bude teda bůh čeho?“

„Pro mě za mě, třeba malejch vyvrženejch zvířátek. A dem vocaď, vrací se stráže.“

O kus dál sledoval celou akci Albi. Nevěřicně kroutil hlavou, což byl zlozvyk, který pochytil mezi Yetti. Pak si ještě pro sebe zamyšleně dodal. „Tak ani nevím, jestli jsem udělal dobře. Ale co. Vono se to nějak vyvrbí.“

Pak prošel jako poslední bránou, která se za nimi se skřípotem zavřela. Prudký pohyb brány dokončil Rumblitzovo dílo, a vrahova hlava se svezla k levému rameni. Mijuki se otočila, a ze rtů se jí vydralo jediné slovo.

„Ježiš.“

A ani tentokrát neměla tak docela pravdu.

Kapitola třetí: A povstala elita

„Kde najdeme toho tvého Frostveina?“, ptal se Ghostraktora Rumblitz.

„Když nebývá doma, tak tutově dřepí U rozpáranýho osla. To je taková podloudná hospoda, kam chodí verbež z celého Nóblu.“

„Já myslela, že v Nóblu žádná verbež není.“

„Drahá Dauroro,“ vložil se do rozhovoru Albi. „Myslím, že záhy zjistíš, že právě v Nóblu je verbeže nejvíc.“

Když Ghostraktor otevřel bránící se pokroucené dveře od taverny, vyvalila se na všechny směsice pachů. Zvětralé i lehce natrávené pivo, oblaka ze zakázaných herbů a čpící pálenky.

„To je teda rigol, to vám povim,“ okomentoval to Albi.

„Rumblitzi, radši si moc nehraj s ohněm jo? Abychom tu nevyletěli do povětří.“

„Vaše starosti, na mojí hlavu. Ale nebojte se, budu se krotit.“

Frostvein seděl u velkého stolu v tmavém rohu taverny. Nebyl sám. Posedávalo kolem něj několik postav v kapucích, nebo alespoň zabalených v pláštích. Nebylo pochyb o tom, kdo to je. Když ke stolu došel Ghostraktor, Frostvein se na něj dlouze zadíval. Gestem ruky odehnal přisedící. Teprve když se mátohy odploužily do bezpečné vzdálenosti, vyměnil masku tvrdého obchodníka za rozesmátý přátelský úsměv.

„No nazdar Ghoste. Kdes byl celou tu dobu? Sedni si, vyprávěj, přeháněj. A co tví přátelé? Pojdte, přisedněte si a buďte mými hosty.“ Pak se na chvíli zamyslel a dodal. „To jsem samozřejmě myslel obrazně. Předpokládám, že Ghostraktor se s žádnými žebráky nekamarádí.“

Ghostraktor všechny představil. Krátce popsal příběh, jak se seznámil s Rumblitzem, Daurorou a Mijuki na koňském trhu. Jak vysvobodili Albiho a jak teď hrdě nosí znak AFOR.

„Co je to vlastně ten AFOR? Hodně se tu ty zkratky rozrostly, ale čert aby se v tom vyznal.“

„Znamená to Aquilonia FORces.“

„To je z ostrovní řeči. Znamená to „síly Aquilonie.“ Ale jak tak na vás koukám, bez urážky, tady tvůj přítel Rumblitz je Stygijec.“

„To teda sem. Každým coulem. Už je třeba, aby byl králem někdo jiný než Cimmeřan.“

Frostvein propukl v smích. „To se ti povedlo. Černej král. Kde si přišel k těmhle zámořským nápadům? To tady nikdy neklapne. Ale oceňuji tvůj smysl pro humor.“

Ghostraktor dloubl loktem do Frostveina. Ten se pomalu přestal smát a jal se prohlížet vážnou Rumblitzovu tvář.

„To asi nebyl vtip co?“

„Ne, tentokrát ne.“ Odpověděl Rumblitz. „Ale kvůli tomu tady nejsme. Prej nám pomůžeš s tímhle herbem.“

Frostvein potřetí změnil výraz. Znalecky promnul bejli mezi prsty a přivoněl. Pak nasypal trochu na měděný talíř a podstrčil ho k Rumblitzovi. „Můžeš?“

Rumblitz přešel přes herb malým plamenem, který vykouz-
lil z dlaně. Frostvein si ještě jednou přivoněl.

„Toho vás zbavím ještě dneska. To je z Ymirova Pásu. Takovejhle matroš se tu objeví málokdy. Tak mě napadá, odkud to máte vy?“

„To je ručně natrhaný kamaráde,“ řekla Mijuki.

„A co kartely Yettiů?“, zjišťoval Frostvein.

„Trochu jsme jim snížili počty. Maj teď krapítek jiný starosti.“

„Začíná mi docházet význam slova „forces“. Neměli byste zájem o rozšíření řad?“

„Ale jistě. Já tady objednáám nějaký pití, ty si zatím odskoč s tím báglem a cestou zpátky přiveď nějaký kámoše.“

Frostvein vstal, a když procházel okolo Ghostraktora, lehce na něj kývnul. Ten se za okamžik zvedl a vyšel po schodech z taverny. Tam na něj už čekal Frostvein.

„Hele je von normální? Dal mi celej ten batoh, bez jakýkoli záruky. On moc neobchoduje co?“

„Buď v klidu. Vzal si záruku dost velkou. A obchoduje často.“

„Jakou si vzal záruku? Vždyť po mě nic nechtěl?“

„Vzal si tebe, a věř, že mu to stačí. Já ho znam pár měsíců, a řeknu ti to rovnou. On bude král. A vyplatí se teď jezdit po jeho boku. Tak sežeň prachy a nějakou tu partu. Je čas ukázat kdo jsme a co chceme.“

Hostinský nosil svižně. Výsledkem toho byla povznesená nálada, sem tam nějaké to bouchnutí do stolu a nakráplé korbele. Normální veselí, když máte u stolu rozjívěného čaroděje a těžkooděnce. Hostinský si liboval, parta kolem toho veselého mága nic nerozbíjela, platila ihned, jak bylo u cizinců zvykem a pokaždé o nějaký ten Tin víc, než bylo třeba. Jen partičce na druhé straně místnosti to nějak nebylo po vůli. Netrvalo dlouho a z kouta se zvedl obrovský barbar. Dovlekl své svalnaté tělo až k Rumblitzovi, položil široké tlapy na desku stolu a oznámil: „Máte zavřít huby, nebo přes ně dostanete.“

Rumblitz se na obrovského muže obrátil. Ve tváři měl stále ještě úsměv, ale oči už byly smíchuprosté. Pak se muže zeptal.

„A to jako říká kdo?“

„To říká šéf SCUMu, Chigo!“

„A není to náhodou taky špinavej cimmerskej barbar jako ty?“

„Ty stygijskej hajááááááááá!“

Z Rumblitzovi špičky prstu vyletěl slabounký blesk, který do červena rozpálil ozdobu v barbarově bradavce. V zápětí vyletěl celý mohutný svazek blesků, který měl zastavit valící se lavinu od vedlejších stolů.

Jenže ani barbari nebyli dnešní a měli za sebou množství bojů. Jeden z nich, takový malý všivák proletěl pod stropem na lustru ze svíček. Dopadl za záda Daurora a chystal se jí zasadit smrtelnou ránu do zátylku. Obrovské kladivo už téměř dopadalo, když se mu do cesty postavila halapartna.

Za Daurora to zachřestilo, jako když padne obrněný kůň. Okamžitě se otočila a máchla nožem. Ozval se zvuk vypouštěných necek a barbar klesl k zemi. Daurora zvedla oči a rychlým kývnutím poděkovala Frostveinovi. Ten se otočil ke schodům a udělal několik povelů. Ze schodiště se vyřítla početná tlupa na první pohled zdivočelých postav. Lokálem se mihly plameny, to jak Leonthýnka přitopila pod válečným kotlem. Ale nejen blesky a plameny křížovali sekery a meče.

Jenikus, nově příchozí nekromant udělal celou místnost na moment neobyvatelnou, když vypustil dusivý mrak se smrtící září. Ghostraktor stál na stole a píkou odrážel řvoucí barbary. Využíval hlavní vlastnosti píky, že všechno důležité se děje na druhé straně, tedy dost daleko od jejího majitele. Z druhé strany ho kryl Frostvein, který kromě obrany, ještě dělal paseku mezi nepřáteli občasnými komby. Mijuki sotva stačila nabíjet kuši, a zasahovala všechno, co se jen na metr přiblížilo k milovanému Ghostraktorovi.

Daurora ležela s vyraženým dechem. Nad ní se skláněl Albi a zkoušel jí léčit. Barbarů jako by neubývalo, ale přece jen jejich útoky slábly, a jejich řady řídly. Pětice z nich se dokonce vzdala bojů a snažila se proklouznout ke schodům vedoucím z taverny. Už byli skoro v polovině, když si jich všiml Rumblitz.

„SCUM panenky SCUM jdete!“, zařval Rumblitz.

Holí poklepal na rameno Leonthýnce. Ta okamžitě vzplála a v jediné rozmazané ohnivě čmouze doběhla pěti. V ten moment na místo dopadla sada blesků. Jejich odrazy bylo vidět na meči, který vyzval barbary k poslednímu, smrtelnému tangu.

Kdo tančil tango s nohama připoutanýma k zemi, ví, o čem je řeč. Pak dopadla okamžitě druhá sada. Puch spáleného masa a šílený řev škvařících se lidí zastavil boj dole v lokále.

Chigo se těžce sbíral ze země. Mijuki ho stále sledovala přes mušku kuše. Když konečně vstal, pokynul bandě barbarů a opouštěli tavernu. Na schodech se zastavil a otočil se k AFORu.

„Ještě jsme neskončili.“

„Tak to máš holenku pravdu. Dlužíš tady hostinskému za škody. Myslím, že to dva zlatáky spraví.“

Chigo šáhl do váčku. Odplivl si na zem, a do těch samých míst hodil mince. Pak odešel za zbytkem tlupy.

„Tak to by bylo“, řekl Frostvein. Seznámili jste se rychle.“ Rumblitz se usmál. „Jsme zvyklí jednat rychlostí blesku.“

„To jsme si všimli. Ale stejně rychle si umíš dělat i nepřátele.“

„To nevadí. U těch se totiž počty jenom snižují.“

Kapitola čtvrtá: V paláci

AFOR té noci přespal v pokojích nad tavernou. Předtím ještě pomohli hostinskému uklidit tu spoušť. Ani moc nenadával. Dva zlatáky, které mu hodil za škody Chigo by pokryly náklady na novou tavernu. Všichni si šli lehnout, až na Frostveina, který musel ještě vyřídit obchodní záležitosti, před odjezdem z města.

Následující ráno všichni využili výhod města. Koupel v horké vodě, nebylo nic, co byste venku v divočině dostali často. Mijuki, Daurora a Leonthýnka si myly a sušily vlasy. Ghostraktor si zapléтал čerstvě vyčesaný vous a Jenikus s Rumblitzem si holili hlavy. Vypadalo to, jako by se chystali, ke Conanovi na audienci. Oni se vlastně chystali na audienci. Jen o tom ještě nevěděli.

Kolem poledne dorazil Frostvein s penězi. Posadil se do lokálu a položil měšce na stůl před Rumblitze. Ten odebral domluvenou provizi a vrátil jí Frostveinovi. Pak spočítal všechny členy AFORu, včetně nováčků. A každému vyplatil jeho podíl. Frostvein podivně nakrčil obočí. Ghostraktor, který si té grimasy všiml, ho poplácal po zádech.

„To je AFOR kámo. Na to si zvykneš. Všichni za jednoho.“

„Nebo všichni na jednoho,“ prohodila Leonthýnka.

„Někdy ano,“ řekla Mijuki, „pokud někdo zaútočí na člena AFOR, může počítat s odplatou od všech. Ale vždy jde jen o obranu.“

„Chmm chmm,“ bručela si Leonthýnka. „Proč zrovna já se vždycky přidám k těm hodnejm.“

„Takže!“, zvolala Mijuki a vyskočila při tom na stůl. Peníze máte, takže si skočte do Tarantie doplnit výbavu. Choďte po dvojicích, a neprovokujte strážce. Víte, že to sou věčně nality

hajzlové, který nejdou pro ránu daleko. A smysl pro spravedlnost u nich taky nehledejte. Jsou to vojáci Croma. A ten jak známo nezná slitování.“

Když seskakovala se stolu, objevily se ve dveřích postavy. Byly to stráže.

„My o hovně a hovno na botě.“ Nechal se slyšet Ghostraktor.

Se strážnými to ani nehnulo. Pomalu došli k Frostveinovi.

„Chtěl by tě vidět náš král, Conan“ řekl jeden z nich, a přitom píchnul Frostveina mečem do žeber. „A tvýho novýho přičmoudlýho kamarádíčka taky.“

Frostvein se podíval Rumblitzovi hluboko do očí. Nevyčetl z nich naprosto nic. Zato Frostveinovy oči vysílaly jasný signál. Přímou křičely. „Není to dobrý. Tohle do prdele není dobrý.“

Rumblitz klidně vstal a podal strážnému svou hůl.

„To si klidně nech potulnej kejkliři. Náš král není z těch, co by se lekli šaška s holí.“

„To je dobře,“ odpověděl Rumblitz a vrátil hůl do poutka na zádech. Pak se nechal společně s Frostveinem odvést před vládce.

Když stanuli před trůnem, Rumblitz automaticky poklesl na jedno koleno a vzdal vládci hold. Poté se normálně postavil a zpřímá se zahleděl do vládcovy zjizvené tváře.

„Čím ti mohu být nápomocen, můj pane?“

Conan se opřel o opěradla trůnu a pomalu se zvedl. Kůže na něm vrzala, jak se mu napínaly svaly, ale vydržela celý nápor. Když se Conan vztyčil do celé své výšky, vypadal opravdu strašně. Pokusil si založit ruce na prsou, ale svaly mu to nedovolily. Pak rovnou uhodil na Frostveina.

„Frostveine. Doslechl jsem se zvláštní zvěsti. Část mých zvěďů mi říká, že tu obchoduješ s herbem, který ti přivezl

tenhle Stygijec. Další zprávy hovoří o tom, že ty a družina tvého přítele rozprášila Chigovu tlupu barbarů. Která z těch historek je pravdivá?“

Frostvein už otvíral ústa, ale Rumblitz ho předběhl. Věděl, že Conan bude mít dobré informace. Lhát by nemělo cenu a Frostvein byl zvyklý se celá léta vykrucovat.

„Obě jsou pravdivé, pane.“

„Ale. To mi vysvětlí. Proč se obchodník s herbem zaplétá do bitky s barbary? Šlo snad v bitce o herb?“

„Ne pane. Herb jsme už v té době u sebe neměli. Chtěli po nás, abychom se utišili v jejich taverně.“

„A?“

„Chtěli to dost nevybíravým způsobem. Nejsem zvyklý podřizovat se nějakému zastrašování. Vy to musíte vědět nejlépe. Dobyl jste Stygii.“

„Ano, to sem dobyl. Většina tvého národa radši padla, než by se vzdala. Rozumím ti. Udělali jste městu službu. Chigo je ničemný opilec, který terorizuje město pokaždé když z něj vytáhnu paty.“

„Ano to říkal i včera.“

„Co říkal?“

„Že se vždycky ztratíte z města, abyste nemusel čelit jeho nájezdům. A že vás stejně jednou srazí z trůnu.“

Frostveinovi vyschlo v krku. To byla do nebe volající lež, kterou Rumblitz vylíčil, jako by jí zažil.

Conan zrudl. Na mohutném býčím krku mu naběhla žíla o velikosti dětského předloktí.

„Tak Chigo mě chce srazit z trůnu.“

Sálem se rozlehl šílený smích. Pak se Conan přestal smát. Máchl rukou kolem sebe a řekl: „Jste mými hosty, užijete života.“

„A co s tím herbem pane?,“ zeptal se Rumblitz. Frostvein, kterému před malým okamžikem spadl kámen ze srdce, se znovu zajíkl. Tohle už byla velká drzost.

„Nic. Herb tu byl vždycky a vždycky bude. A je lepší když ho dodá čestný člověk, než když ho namíchaný s bodláčím a rulíkem prodávají žebráci. Zapomeňte na to. Na malichernosti není čas.“

Frostvein okamžitě vycouval od trůnu a za rukáv táhl Rumblitze. Když došli za první sloup, skoro se zhroutil.

„Ty si se, u Seta, zbláznil. Co to mělo bejt? Všim sis toho žlabu před trůnem? Ten tam kamaráde není, protože sem zatejká. To je, aby sloužící nemuseli roztírat krev až ke dveřím. Mohli jsme umřít.“

„Mohli. Ale poslouchej příteli. Kdyby nás chtěl mít u nohou mrtvé, už bychom tekli tím tvym žlabem. A protože tomu tak není, chtěl po nás něco jiného. A to evidentně dostal.“

„A to si taky parádně přestřelil. Co až se dozví, že to nebyla pravda?“

„Myslíš, že se bude Chiga vyptávat jak to bylo? Možná, ale před tím by se měl Chigo naučit mluvit břichem. Protože hlava už nebude co bejvala.“

„Asi máš pravdu, tak poď, rychle vodsad' vypadnem.“

„Si blázen? Říkal, že si máme užít života. Chceš ho nasrat? Já ne. Udělám co mi řek. Jdu najít harém.“

„U všech hadů, ty si ale nátura.“

Pak se stále ještě klející Frostvein oddělil a vydal se ke sklepům, doufajíc že najde nějaké silné pití, po kterém si přivodí silnou bolest hlavy. A zapomnění.

Zatím Rumblitz procházel komnaty. Leč neúspěšně. Byly jich stovky a musel tam bloudit celé hodiny. Orientace nebyla právě jeho silná vlastnost.